

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 205.

Kraków, środa 4 września 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rękopisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł., z odnośnikiem do domu 5 Zł. — Konto czekowe: Warszawa 658.

Orzeczenie polubowne.

Interesujące wywody pisma niemieckiego na temat decyzji wiedeńskiej.

(=) Berlin, 3 września. „Dyplomatyczno-polityczna Korespondencja” oficjalny organ niemieckiego MZS poświęca orzeczeniu polubownemu mocarstw osi interesujące wywody.

„Wojna obecna — pisze ten organ — rozpoczęta lekkomyślnie przez zachodnie mocarstwa, celem utrzymania stworzonego przez siebie a sprzecznego z naturą porządku, postawiła z tych samych względów mocarstwa osi przed zupełnie odwrotnym zadaniem. Charakterystycznymi dla polityki europejskiej Paryża i Londynu były przede wszystkim bezwzględność i przebiegłość, przy pomocy których ich dyplomacja nieustannie podniecała niezadowolone i rywalizację wśród narodów europejskich, aby kosztem spokoju, dobrobytu i postępu kontynentu europejskiego uprawiać tam zw. politykę równowagi, jednym słowem aby przez wygrywanie różnych narodów przeciwko sobie móc sobie zabezpieczyć panowanie nad tym kontynentem.

Natomiast Niemcy i Włochy, które związane są raz na zawsze, na śmierć i życie z kontynentem europejskim, oraz w równej mierze czują się w nim zakorzenione zarówno swoimi uczuciami, jak i interesami, uważają za konieczne położenie końca temu systemowi zarówno niehonorablemu, jak i zgnębnemu.

W tym celu nie wystarcza naturalnie wyeliminowanie jedynie szkodliwych wpływów mocarstw zachodnich na te tereny, gdzie rozprzestrzeniały się one najgroźniejszymi drogami w formie nieustannych intryg. Obok bowiem tych zgnębionych wpływów ma się tam również często do czynienia z diabolicznym ukształtowaniem stosunków — m. in. również natury terytorialnej — które w swej obecnej formie wykluczają wogóle zwrot ku lepszemu.

Obecna wojna, jako taka, nie była jednak w stanie — i nie powinna także być w stanie — we wszystkich krajach i zakątkach Europy usunąć operacjami cieciami niezdrowe wrzody i w ich miejsce sprowadzić naturalne rozwiązania. Odnosi się to przede wszystkim do obszarów południowo-wschodnich, które — w poprzednich czasach stanowiące nieustannie zarzewie niepokojów i walk — zgodnie z życzeniami mocarstw osi mają obecnie po pokojowym porozumieniu się narodów na nich mieszkających uzyskać wewnętrzne zadowolenie i odzyskać z powrotem swoje naturalne piętno, zgodnie z prawami słuszności i rozsądku, zamiast patrzeć w przyszłość zgnębionych być może wstrząsów.

Dla poczucia odpowiedzialności mocarstw osi było zrozumiałe samo przez się, że nie należało się ani chwili wahać, kiedy chodziło o decyzję, zapewniającą lepsze i zdrowsze stosunki, najmniej z tego powodu, że Anglia — ten prawdziwy wróg kontynentu europejskiego — kontynuuje swą bezadzielną walkę przeciw Europie. Stąd też wywodzi się inicjatywa rozmów w Monachium, Salzburgu i w Rzymie, które miały na celu sklonienie rządów angielskiego, bułgarskiego i rumuńskiego do pogrzebania w drodze wzajemnego lojalnego porozumienia sporów, których wiecie pomoszą nie w najmniejszym stopniu traktaty, podpisane na paryskich przedmówieniach.

Podczas kiedy na odcinku bułgarsko-rumuńskim udało się szybko znaleźć podstawę do porozumienia, odpowiadającego wymogom słuszności, to rokowania między Rumunią i Węgrami nie zdołały dotychczas doprowadzić do wynalezienia punktu wyjścia dla porozumienia. Z tego powodu dwóch polityki łagodzenia sporów, uprawianej przez mocarstwa osi nakazywał zapobieżenie zaostrzeniu sytuacji i niezaniechanie niczego, co mogłoby się przyczynić do rozwiązania istniejących otwartych zagadnień.

Całkowity spokój i dyscyplina w Siedmiogrodzie.

(=) Bukareszt, 3 września. Informacje radja angielskiego, jakoby na terenie Siedmiogrodu miały miejsce zaburzenia są jednym z ordynarnych kłamstw angielskich.

Bukareszteńskie radiostacje w tej

sprawie, że te wiadomości angielskie są całkowicie zmyślane, oraz że w Siedmiogrodzie panuje zupełny spokój i dyscyplina. Namiestnik Klausenbarga (Cluj) zwrócił się do mieszkańców z apelem, o zachowanie spokoju i unikania wszelkich starć, które mogłyby spowodować przykre następstwa. Władze nadal sprawują swe funkcje i czuwają nad spokojem, oraz ty-

ciem i miśnieniem mieszkańców.

„Musiało dojść do orzeczenia polubownego”.

Przemówienie radjowe rumuńskiego min. spraw zagranicznych.

(=) Bukareszt, 3 września. Rumuński minister spraw zagranicznych Manolescu wygłosił przez radjo rumuńskie przemówienie, w którym m. in. oświadczył: „Powracam z Wiednia z sercem, przepelnionym boleścią. Musimy jednak sobie powiedzieć, że musiało do tego dojść, jeżeli rozważymy sytuację polityczną i uwzględnimy głosy naszych własnych polityków, którzy w ostatnich latach nie tylko niczego nie przewidzieli, ale także niczego nie sprostregali”.

Manolescu wskazał następnie na fakt, że orzeczenie polubowne głównie opisra się na zasadzie ustępstw terytorjalnych, nie zaś — jak to było proponowane przez Rumunię przed wydaniem orzeczenia — na zasadzie wymiany ludności, przyczem podkreślił, że istotą orzeczenia polubownego jest to, że nie prowadzi się nad nim dyskusji.

O ile nawet — oświadczył Manolescu — zasada etnograficzna nie była jedynym kierującym motywem orzeczenia, to jednak ten stan rzeczy został złagodzony postanowieniami orzeczenia, dotyczącymi mniejszości narodowej.

Zkończył minister przeszedł do omówienia gwarancji granic Rumunii i oświadczył, że jest to europejskie wydarzenie o doniosłym znaczeniu. Oświadczył, on dosłownie: „Poza Słowacją, która jest małym państwem i bezpośrednio sąsiadującym z Niemcami, oś nie użytyła jeszcze dotychczas nikomu gwarancji. Pragnę jednak podkreślić specjalnie, że gwarancje te, które są katagoryczne, bez wyjątków i bez zastrzeżeń, nie zwracają się przeciwko nikomu, a mają wyłącznie na celu utrzymanie pokoju i nienaruszalności Rumunii. Rumunia nie użyje tych gwarancji celem zamoczenia stosunków ze swoimi sąsiadami.

Zima w południowej Serbii i Bułgarii.

Belgrad, 3 września. W południowej Serbii zapanowała pogoda zimowa. Ze wszystkich okolic donoszą o wielkich opadach śnieżnych, które miały miejsce w poniedziałek. Skutkiem tych opadów sytuacja pasterzy, którzy znajdują się ze swymi trzodami w górach, stała się bardzo ciężką.

Sofia, 3 września. Nagłe obniżenie się temperatury doprowadziło w górach bułgarskich na wysokości powyżej 1000 m do wielkich opadów śnieżnych. Śnieg nie taje za dnia. W niektórych miejscach pokrywa śnieżna dochodzi według doniesień z poniedziałku do 30 cm.

Liczni turyści, którzy udali się na wycieczkę w góry w stronach letnich, znaleźli się skutkiem tego w przykrych sytuacjach. Dzieci, znajdujące się w jednym z obozów dzieciennych gminy sofijskiej, zostały zaskoczone przez śniegi i zostały uwolnione dopiero po energicznej akcji oddziałów pracy. W górach Mussala wielu turystów zostało odciętych od możliwości powrotu w nizinę.

Powitanie dra Goebbelsa.

Podczas ostatniej wizyty ministra propagandy Rzeszy dra Józefa Goebbelsa w Generalnym Gubernatorstwie, na granicy powitał go szef dystryktu krakowskiego, gubernator dr Wächter. Na zdjęciu widzimy moment powitania. Na lewo widoczny dr Goebbels, na prawo dr Wächter.

Z uroczystości w Krakowie.

Grupa honorowych gości podczas uroczystości, związanych z rocznicą wybuchu wojny w Krakowie. Od lewej: prezydent rady ministrów bawarskich Siebert, Generalny Gubernator dr Frank, szef dystryktu krakowskiego dr Wächter i starosta miejski w Krakowie Schmid.

mi, lub celem drażnienia sąsiadów. Muszę podkreślić, że w odróżnieniu od innych gwarancji, jakie posiadaliśmy i których wartość mogliśmy poznać, obecne gwarancje posiadają bezpośrednią i absolutną skuteczność, ponieważ zostały udzielone przez dwa potężne państwa i niemal sąsiadujące z Rumunią. Gwarancje te stają nową ramą, na których możemy oprzeć spokojnie naszą przyszłość. W najbliższym tygodniu zarządzimy demobilizację, dzięki czemu nasz rolnik będzie mógł znowu powrócić do swej pracy, a dzięki pracy każdy Rumun znajdzie chleb”.

Wkońcu swego przemówienia Manolescu wskazał na fakt, że rokowania z Węgrami zostały w Turnu Severin już zerwane i że w Wiedniu musiano nie tylko rokować, ale także otwarte kwestje rozwiązać orzeczeniem polubownym. Jeżeli pomimo tego mocarstwa osi udzieliły jeszcze wymienionych gwarancji nienaruszalności Rumunii, to dowodzi to — jak oświadczył minister — że delegacje spełniły swoje zadanie.

Przed zakończeniem obrad w Krajowej.

Bukareszt, 3 września. Pertraktacje rumuńsko-bułgarskie były kontynuowane również i w niedzielę. Pozostały do wyjaśnienia już tylko dwa punkty, a mianowicie sprawy finansowe i data przejęcia odstąpionych Bułgarii terenów.

W sprawach finansowych nie można było jeszcze dojść do porozumienia, ponieważ Rumuni stawiają żądania wyższych cen za posiadłości w południowej Dobrudży. Zaproponowano arbitraż. Narazie nie podano szczegółów tego punktu obrad, ponieważ główni delegaci obradowali na ten temat do późnego wieczora.

Oczekuje się jednak pomyślnego zakończenia obrad już w najbliższym czasie z tem, że we wtorek zostaną podpisane obojętne protokoły.

Otwarcie Wiedeńskich Targów jesiennych.

(=) Wiedeń, 3 września. W wielkiej sali wiedeńskiego domu koncertowego, której ściany zdobiły chorągwie wielu państw zagranicznych, dokonano w sobotę aktu otwarcia Targów wiedeńskich.

Zjazd wielkiej liczby czołowych osobistości zarówno kraju, jak i zagranicą, był dowodem, jakie znaczenie przypisuje się Wiedniowi jako centrum handlowo-gospodarczemu południowego wschodu Europy. Z pośród licznych gości zagranicznych należy wymienić włoskiego ministra korporacji Ricci, ambasadora Turcji, jugosłowiańskiego ministrów Andresa i Pan-czicza, Medrikyego (Słowacja), dra Vargi (Węgry), Sidorowici (Rumunia), Richarda (Szwecja), oraz posłów Bułgarii, Finlandji i Szwajcarji.

Przemówienie inauguracyjne wygłosił minister gospodarstwa Niemiec dr Funk.

Totalna blokada.

(=) Kraków, 3 września.

Skuteczność niemieckiej przeciwblokady wzrasta z dnia na dzień i, jak można wnioskować z pewnych oznak, oceniana jest zupełnie wyrażnie przez Anglię z całą powagą. Szczególną troską napelnia miarodajne kół londyńskie zarówno fakt absolutnej kontroli Kanału La Manche przez niemieckie siły marynarki wojennej i lotnictwa, jak i zagrożenie wielkich portów, jak Londyn i Southampton, leżących w bezpośrednim zasięgu ataków, wyłączających te porty i inne ważne ośrodki przeładunkowe na południowym i wschodnim wybrzeżu Anglii w coraz większym stopniu z angielskiego systemu zaopatrzenia.

Troski te stają się zrozumiałe, jeżeli się zważy, iż wymienione porty w normalnych czasach obejmowały przeważający odsetek brytyjskiej komunikacji okrętowej. Urzędowe komunikaty londyńskie mówią już teraz o tem, że w chwili obecnej rozważane są szeroko zakrojone plany przestawienia brytyjskiej komunikacji morskiej na inne porty.

Przytem zamierzone jest zwłaszcza silne wyposażenie portów na wybrzeżu zachodnim, które — jak sądzi sądowni angielskie — będą w stanie przyjąć na siebie 35-50 procent całego obrotu zamorskiego Anglii.

Widoki zakrojonego na tak wielką skalę przestawienia komunikacji morskiej należy jednak ocenić bardzo pesymistycznie, ponieważ także zachodnie porty brytyjskiej wyspy są stale przedmiotem działań niemieckiego lotnictwa, których ataki na te bardzo obiecujące cele portowe stoją właściwie dopiero w początkach swego rozwoju i możliwości.

Przestawienie komunikacji morskiej spowoduje pozatem na drogach dojazdowych do nowych portów skoncentrowanie brytyjskiej żeglugi handlowej, co z natury rzeczy jeszcze bardziej wzmoże szanse skuteczności niemieckich sił marynarki wojennej i lotnictwa.

W końcu angielskie plany przestawienia komunikacji morskiej stoją w obliczu szeregu bynajmniej nie drugorzędnych trudności technicznych. Nie można bowiem z dnia na dzień przystąpić do przeładowywania pewnych ładunków towarowych, wyładowywanych dotychczas w portach specjalnych, w zupełnie innych portach, a to z tego powodu, że przeważnie brak tam niezbędnych urządzeń — jak wielkich rezerwuarów dla transportów nafty lub wielkich chłodziń dla przywożonego mięsa i masła — oraz ponieważ także pojemność tych portów niejednokrotnie nie jest obliczona na dodatkowe obciążenie.

Fakt rozważania w Londynie powyższych planów stanowi wyraźny dowód krytycznego stanu angielskiego systemu zaopatrzenia, przyczem plany te nie dają żadnej gwarancji pomyślnego rozwiązania obecnego niekorzystnego stanu rzeczy.

Wielkość dzisiejszych Węgier.

Budapeszt, 3 września. Obszar Węgier po decyzji arbitrażu wiedeńskiego i przyznaniu północnego Siedmiogrodu powiększył się według stwierdzeń węgierskich o 44.000 kilometrów kwadratowych i wynosi obecnie 161.000 kilometrów kwadratowych. Ludność wzrosła o 2,25 do 2,5 miliona.

W lecie 1938 r. obszar Węgier wynosił 120.000 kilometrów kwadratowych, a ludność 10 milionów. W marcu 1939 po upadku Czechosłowacji przyspędził Karpaty-Ukraina Węgrom. Obszar Węgier wzrósł wówczas do 117.600 kilometrów kwadratowych z ludnością 10,5 miliona ludzi. Obecnie obszar Węgier wynosi 161.000 kilometrów kwadratowych z ludnością ok. 13 milionów ludzi. Obszar ten stanowi połowę obszaru, jaki posiadały Węgry przed wojną światową.

Pamiętny wrzesień.

W małej, zacisznej kawiarence siedzi samotnie przy stoliku, młoda, piękna dziewczyna. Jej piwne, głęboko osadzone oczy, wydawały się jeszcze wiekzami pod ciemnymi rzęsami. Choć wydawała się stworzona do szczęścia i radości, twarząca jej wyrażała bezgraniczną wprost rozpacz do tego stopnia, że śledzący przy pobliskim stoliku młody człowiek przyglądał się jej ze szczerem współczuciem, maskując się za wielką płachtą gazety.

Dziewczyna jednak nie widziała ani zachwycenych spojrzeń nieznajomego, ani też nikogo w okolicy. Wspominała o trudnych wydarzeniach, które rozegrały się właśnie rok temu przed jej oczyma. — Rok temu wybuchła wojna! Irena — bo tak brzmiała imię pięknej dziewczyny, — odczuła głęboko tę chwilę. Oznaczała ona przecież nie innego, jak tylko śmierć wielu istot ludzkich. Nie wiedziała jednak, jak dalece nieszczęście to dotknie jej najbliższych.

Niemieckie łodzie podwodne zatopiły dwa brytyjskie kontrtorpedowce.

Zestrzelono 62 angielskie samoloty. — Bomby na porty angielskie.

Berlin, 3 września. Naczelna komenda armji niemieckiej komunikuje: Niemieckie łodzie podwodne zatopiły na morzu Północnym dwa brytyjskie kontrtorpedowce.

W dn. 1 września niemieckie samoloty bojowe i myśliwskie kontynuowały swoje ataki na urządzenia angielskiego lotnictwa w Anglii południowo-wschodniej. Hangary i koczary lotnisk w Abingdon, Kenley, Biggin-Hill, Detling, Hawkinge, Lympne otrzymały szereg celných trafień i zostały częściowo podpalone.

W ciągu ataków doszło do rozmaitych miejscach do walk powietrznych, w których niemieckie formacje lotnicze wykazywały ponownie swoją wyższość.

W nocny formacje lotnicze zbombardowały

Znowu zestrzelono 86 angielskich samolotów.

Berlin, 3 września. Głównodowodzący lotnictwa niemieckiego komunikuje:

W dniu 2 września niemieckie formacje samolotów bojowych i myśliwskich zaatakowały znowu nieprzyjacielskie lotniska w Anglii południowo-wschodniej. Zniszczyły one hangary i koczary sennymi trafieniami bomb, które częściowo spowodowały wybuch wielkich pożarów.

Dość przytem do rozmaitych walk powietrznych, w ciągu których niemieckie myśliwce zestrzeliły 86 nieprzyjacielskich samolotów. 23 niemieckie samoloty zaginęły.

Angielska kanonierka „Pencance” zatopiona przez niem. łódź podwodną.

Sztokholm, 3 września. Brytyjska ad-

miralica zakomunikowała w poniedziałek wieczorem, według doniesienia Reutersa, zatopienie brytyjskiej kanonierki „Pencance”.

Urzędowy komunikat admiralacji brzmi następująco: „Sekretarz admiralacji jest zmuszony z ubolewaniem zawiadomić, że kanonierka „Pencance” została storpedowana przez łódź podwodną i zatopiona. Najbliżsi krewni ofiar zostaną poinformowani”.

Kanonierka „Pencance” została spuszczone na wodę w r. 1930 a jej wyporność wynosiła 1.025 ton. Uzbrojenie okrętu składało się z dwóch dział przeciwlotniczych kalibru 10,2 cm, dwóch dział kalibru 4,7 cm i 8 karabinów maszynowych. Stan załogi w czasie pokoju wynosił 100 ludzi.

Burze i ulewę nad Nowym Jorkiem

Ofiary w ludziach i straty materialne.

(§) Nowy Jork, 3 września. Burza, połączona z ulewami, spowodowana huraganem, przesuwanym się wzdłuż wschodniego wybrzeża Stanów Zjednoczonych, wywołała olbrzymie powodzie w południowo-wschodniej części stanu nowojorskiego. Ca-

ły szereg miejscowości został zalany wodą na wysokość jednego metra.

Z powodu zerwania i podmulenia tam, powstały wielkie szkody. 5 osób straciło życie, zaś około 4.000 zostało pozabawionych dachu nad głową. Szkody materialne ocenia się na 4 miliony dolarów.

Rzym o sytuacji wojskowej w rocznicę wybuchu wojny.

(=) Rzym, 3 września. Jakkolwiek echo polubownego orzeczenia wiedeńskiego jest wciąż jeszcze niezwykle żywe, to jednak w niedziele wydarzenia wojenne opowiadały ponownie ton prasy włoskiej, temwiec, że dzień 1 września stanowi rocznicę rozpoczęcia jednego w historii pochodu od zwycięstwa do zwycięstwa.

Francja — jak podkreślają w tutejszych kołach politycznych — leży obecnie pokonana, podczas gdy zwycięskie siły wojenne mocarstw osi opasują coraz ciśniejszym żelaznym kołem odciecia od kontynentu i okrojona do swego imperjum Wielką Brytanię.

W przebiegu jednego roku rozbiły się wszystkie nieczne plany państw demokratycznych. Zamierzone pozwierżowanie Niemiec zakończyło się zupełnym załamaniem Francji i śmiertelnym obciążeniem Anglii. Wskutek winy demokracji wciągnięto do wojny również liczne inne narody.

Obecna wojna — jak podkreśla naczelny

redaktor „Giornale d'Italia” — jest wojną upragnioną i przygotowaną przez Anglię; wojną, którą Albion spodziewał się wygrać z całą pewnością. Ale podobnie, jak w r. 1870, przeliczył się Napoleon III, tak tym razem przekalkulowały Anglię i Francję. Francja jest już wyeliminowana, natomiast Anglię popada w sytuację coraz bardziej rozpaczliwą.

W związku z tem wszystkim na specjalną uwagę zasługują również wspaniałe sukcesy niemieckiego lotnictwa. Dowodzą one nie tylko zupełnie odmiennego charakteru obecnej wojny, ale świadczą też o znakomitem przygotowaniu i skuteczności niemieckiego lotnictwa. Dysponując takimi maszynami i lotnikami, jakie posiada lotnictwo włoskie, stojące u boku Niemiec we wspólnej walce przeciw wspólnemu wrogowi, musi się wierzyć w ostateczne zwycięstwo.

Lotnictwo niemieckie przeniosło obecnie wojnę bezpośrednio na teren Anglii.

natomiast zapewnienia propagandy brytyjskiej o uczynieniu terytorjum Niemiec strefą operacyjną, musi wywołać tylko odruch wesołości u każdego rozsądnego myślicy.

Anglicy bombardują bezplanowo Włochy północne i Sycylię.

Zestrzelono 6 angielskich samolotów.

Rzym, 3 września. Włoski komunikat wojenny z poniedziałku brzmi następująco:

Główna kwatera armji włoskiej komunikuje: Nieprzyjacielskie samoloty przelatywały nocą poprzednią nad Sycylią, przyczem zrzucały bezplanowo bomby na szczerze pole. Trzy nieprzyjacielskie samoloty zostały zestrzelone przez obronę przeciwlotniczą. Żadnych ofiar ani strat materialnych nie było.

Inne samoloty, które znowu nadleciały przez Szwajcarię, przeleciały nad częścią Piemontu i nad Lombardią. Zostały one przyjęte ogniem obrony lotniczej na 100 mil w powietrzu. Ponieważ nie udało się im dotrzeć do prawdopodobnie wyznaczonych celów, przeto zrzucały one cztery bomby na wieś pod Verze oraz rakietę oświetlającą nad rozmaitymi miejscowościami, nie wyrządzając żadnych poważniejszych strat ani nie powodując szkód.

Dwa włoskie samoloty wywiadowcze nie powróciły do swych punktów oparcia.

W ciągu nocy na Tobruk, o którym doniesiono w komunikacie wojennym, nie przelatywały, trafiony został szpital polowy, przyczem jeden człowiek został ranny. Jeden samolot nieprzyjacielski zestrzelony został przez artylerię przeciwlotniczą marynarki.

W Afryce wschodniej nieprzyjacielskie samoloty usiłowały dokonać nalotów na wyspy Harmil (80 mil od Massaua). Jeden nieprzyjacielski samolot został zestrzelony a zalogę, składającą się z trzech ludzi wzięto do niewoli. Jeden dalszy samolot nieprzyjacielski został zestrzelony nad Assab w trakcie nalotu, który poniósł za sobą nieznaczne szkody. 8 osób zostało zabitych wśród Włochów i tubylców.

Włoskie samoloty zaatakowały lotem nurkowym nieprzyjacielski obóz na południe od Marman z tamtej strony Casalla i skutecznie ostrzelały go ogniem karabinów maszynowych. Z dalszych stwierdzeń wynika, że w walce pod Adarden, o którym donosił komunikat wojenny we środę, nieprzyjacieli zostawił na polu bitwy 22 zabitych, a wojska włoskie zdobyły samochód pancerny. (p)

Napięcie stosunków angielsko-francuskich w Syrii.

Sztokholm, 3 września. Włoska komisja mająca ułożyć warunki zawieszenia broni przybyła ostatnio do Sztambułu, a stamtąd uda się wkrótce do Bejrutu, gdzie przedłoży władzom francuskim żądania państw osi. W związku z tą podróżą komentują pisma stosunki angielsko-francuskie w Syrii, twierdząc, że są one coraz bardziej napięte. Od chwili, kiedy wysłoki komisarz Syrii Puaux uznał rząd Włochy, począł się w Syrii wytwarzać coraz bardziej wrogi dla Anglików nastrój. Granica między Syrią a Palestyną została na dłuższy czas zamknięta przez władze syryjskie, ostatnio jednak ma zostać znów otwarta dla ruchu transzytowego w kierunku Turcji. Angielski konsul generalny, rezydujący w Syrii, został zmuszony do opuszczenia swojej placówki i osiedlenia się w pewnej miejscowości kuracyjnej w Libanonie.

25 ofiar katastrofy lotniczej w Stanach Zjednoczonych.

(§) Nowy Jork, 3 września. Niedaleko Lovettsville w stanie Wirginia spadł w sobotę samolot komunikacyjny, przyczem poniosła śmierć 25 osób, z czego 4 z podróży.

Jak słychać, samolot wpadł w sferę gromów burzy, a nie jest jest wykluczone, iż trafił go piorun.

W małym prowincjonalnym miasteczku przy bożniej uliczce stał biały domek rodziców Ireny. Ona sama godzinami oczekiwała przy oknie na brata, który właśnie pobiegł gdzieś do znajomych, wychodził też narzeczonego, który już dawno powinien był przyjść. Ale narzeczonego Irena rzuciła mu się na szyję, ale ramiona mężożyny zatrzymały ją.

— Irena, bądź dzielna, ja... ja muszę wyjść! Wszyscy młodzi mężczyźni opuszczają miasto. Muszę i ja jechać. Udam się do moich rodziców.

— Nie, ty nie możesz mnie opuścić! — woła zrozpaczona Irena. — Ty musisz zostać ze mną! — Przysłuchiwała się do narzeczonego, obejmując go ramionami.

I gdy spodziewała się, że jej wielka miłość zatrzyma narzeczonego przy niej, — wbiegł brat Ireny, Ryszard.

— Mamu, ojcze! — wołał u progu. — Wszyscy moi kochani bracia wyjeżdżają. Muszę i ja jechać. A ty Wilu, jedziesz?

— Pytał się narzeczonego siostry. — W młodym człowieku urosła miłość i obowiązki walczyły o lepsze. Wreszcie Irena została sama.

A potem przyszło to najgorsze. Do miasta zważyło się wojsko. Godzinami przeciągały pułki piechoty i artylerji. Tłoczyły się tłumy uchodźców. Pomoc tym nieszczęśliwym była wprost ratunkiem dla Ireny.

Gdy wybiegła z domu, chcąc opatrzyć jakiegoś chorego dziecko, usłyszała nagle za sobą straszliwy huk detonacji. Silny wstrząs rzucił ją zemdloną na ziemię. Gdy po chwili przytomniała — oczom jej przedstawił się widok krew mrozący w żyłach. Na miejscu, gdzie stał jeszcze przed chwilą dom widniała kupa gruzów.

Rzuciła się, gołymi rękami odrzucając rozwalone eggi. Szukała swoich rodziców, których zostawiła w domu, w najlepszym zdrowiu. Krew pociekła z jej rąk, ale nie zważała na to. Z pomocą kilku dobrych ludzi dogrzebała się narzeczonego do ciała rodziców. Nie dawała już znaku życia. Irena ponownie zemdlała.

Gdy przyszła do przytomności — zobaczyła nad sobą łagodną twarz siostry miłośnika.

— Gdzie jestem? — pytała się Irena. — Co się ze mną stało?

— Ojko dziecko — odpowiadała pielęgniarka — nie wolno ci mówić. Byłaś bardzo chora, ale dzięki Bogu wszystko już przeszło. Będziesz zdrowa.

— Ja nie chcę żyć — zawołała przez łzy Irena. — Nie mam dla kogo żyć.

— Uspokój się moje dziecko — perswadowała pielęgniarka. — Jesteś jeszcze bardzo młoda a czas, ten najlepszy lekarz wszelkich trosk, przywróci ci równowagę. Teraz trzeba nabrać sił.

Po kilku tygodniach Irena opuściła szpital, była bez groza przy duszy. Zajęli się nią znajomi, którzy pożyczili jej trochę pieniędzy i pomogli w sprzedaży drobnych kosztowności. Trzeba było opuścić rodzinne miasteczko i jechać do wielkiego miasta. Może tam będzie łatwiej znaleźć pracę.

Od tego czasu minęło przeszło dwa miesiące. Jak przepowiedziała pielęgniarka, czas zagoił częściowo rany, zadane ręką wojny, duszy Ireny. Zresztą trzeba było myśleć o znalezieniu jakiegokolwiek pracy, a ta troska głuszyła wszystko inne. Ale nie było to tak łatwe. Ilekroć raz Irena słyszała stereotypowe zdanie: „Dziękujemy, nie potrzebujemy pomocy, może pani zostawi adres, to damy znać za kilka miesięcy...”. Już nie szukała posady biurowej, gotowa była chwycić się wszelkiej pracy fizycznej, byle tylko zarobić na życie. Ona, wypieszczona jedynaczką, była dzisiaj gotowa zostać bodaj służącą najniższego rzędu.

A teraz siedzi Irena w cukierni i myśli: co robić? Mieszkanie, a właściwie łóżko za zniszczonym parawanem zapłacone do pierwszego, a dzisiaj jest już 25, więc tylko 5 dni pozostało. A potem? Ostatnie dziesięć złotych nie na długo wystarczą.

— Przepraszam panią — przerwał jej

Nowe poważne straty ponieśli Anglicy na całym terytorjum kraju.

Urzędowe potwierdzenie angielskie sukcesów niemieckich

(=) Sztokholm, 3 września. Brytyjskie ministerstwo lotnictwa i ministerstwo bezpieczeństwa krajowego publikuje komunikat, z którego m. in. wynika:

„Ostatniej nocy podjęto lotnictwo nieprzyjacielskie szereg ataków powietrznych, skierowanych przede wszystkim na okręgi przemysłowe w północno-zachodniej części Anglii. Bomby, zrzucone na jedno z miast, spowodowały liczne pożary. W częściach Anglii północno-zachodniej i północno-wschodniej zrzucono również wiele bomb, które były przyczyną wielu poważnych pożarów. Z tego komunikatu ponadto wynika, że zniszczeniu uległy zakłady przemysłowe

Referat prasowy ministerstwa lotnictwa podaje w jednym z komunikatów, że najpotężniejsze ataki lotnictwa niemieckiego w ciągu wieczornych godzin sobotnich (godz. 17 czasu Greenwich), dokonane były przez setki bombowców niemieckich oraz niemieckich samolotów myśliwskich głównie na południowo-wschód Anglii i na okolicach Londynu.

Londyńska służba informacyjna przyznaje się, że w pewnej miejscowości na terenie hrabstwa Essex eksplodujące bomby miały wyrządzić olbrzymie szkody. Bomby spadły również na teren Londynu, wyrządzając niemiernie dotkliwe szkody. Ataki takie przeprowadzane były na Anglię środkową oraz na teren południowo-wschodniej i północno-wschodniej. W pewnej miejscowości, wskutek wybuchu bomb uległ przerwie dopływ gazu.

Urzędowe angielskie biuro prasowe Reuters przynosi w związku z sobotnimi atakami lotniczymi następujące szczegóły: „Wczorajszego popołudnia oraz w porze nocnej napłynęły od północno-zachodniego wybrzeża masy niemieckich samolotów bombowych, przyczem ich atak trwał całe godziny. Wyrządzone przez nie szkody są poważne. Pierwszy w ciągu dnia nalot był dla wszystkich prawdziwą niespodzianką, ponieważ dnia poprzedniego wspomniana miejscowość była już obrzucona bombami. W godzinach wieczornych zaś zniszczono bombami jeden z największych budynków (1). We wspomnianym budynku wybuchł pożar, który mimo wysiłków straży ogniowej trwał czas dłuższy. W czasie następnego ataku masowego zrzucono potężnie więcej bomb o potężnej sile działania, przyczem jedna z nich spadła na miejscowe zakłady przemysłowe, inna zaś na stację benzynową. Również miała miejsce eksplozja gazociągu.

Powtórnie więc urzędowe instytucje Londynu uważają za swój obowiązek przyznać się do skutecznych ataków eskad bombowców niemieckich na angielskie zakłady przemysłowe i urządzenia wojskowe. Gdy się te komunikaty porówna z informacjami z przed kilku dni, w których zaprzeczano jakoby lotnicy niemieccy odnosili sukcesy, gdy chodzi o bombardowanie obiektów wojskowych, to należy podkreślić jaskrawe różnice w redagowaniu tych komunikatów, przyczem każdemu laikowi który potrafi czytać między wierszami, sposób ich redagowania rzuca się w oczy.

Skoro więc urzędowe placówki angielskie są zmuszone informować brytyjską opinię publiczną o faktycznych sukcesach lotnictwa niemieckiego, gdy chodzi o bombardowanie obiektów wojskowych, to tem samem te angielskie placówki niechętnie wyrażają pierwszorzędne świadectwo lotnictwu niemieckiemu, gdy chodzi o celność w rzucaniu bomb na obiekty, służące armii angielskiej w przeciwieństwie do nocnych

ataków lotników angielskich na spokojną ludność cywilną niemiecką.

„Ani chwili snu w dzień i w noc”

Niewyspane oblicza ludności Londynu.

(=) Madryt, 3 września. Głównym punktem zainteresowania prasy hiszpańskiej są doniesienia o nieprzerwanych atakach lotników niemieckich na Anglię. Londyński sprawozdawca dziennika „ABC” pisze, że na ulicach Londynu widzi się wielu ludzi z niewyspanymi twarzami, którzy z przemęczenia zaledwie mogą utrzymać się na nogach. Nerwy ludności Londynu wystawione są na najcięższą próbę. Prasa angielska przypisuje winę tego stanu rzeczy alarmom syrenowym i dodaje, że ilekroć

syreny paraliżują życie Londynu na jedną godzinę, tylekroć marnuje się 7 milionów samych tylko godzin roboczych.

Londyński „Evening Standard” pisze, że w miejscowościach, nawiedzanych przez bombowce niemieckie, życie rodzinne jest zupełnie wytrącone z równowagi. Sprawozdawca podkreśla, że w nocy na piedestale nikt nie był w stanie zmrzucić oka i że także w ciągu następnego dnia z powodu nieustannych alarmów lotniczych nie było możliwości odespania straconej nocy. Taki stan trwa od szeregu dni, tak że przemęczenie i psychiczne podniecenie daje się ciężko odczuwać na humorach ludności Londynu. Ilekroć ktoś się zdrzemnie, tylekroć odzywa się na nowo syreny i ogłuszający huk artylerii przeciwlotniczej, a eksplozje bomb i warkot motorów nie pozwalają nikomu zasnąć.

Dotkliwe szkody na południowym wybrzeżu Anglii.

Wszystkie obiekty wojskowe na przestrzeni 800 kilometrów ulegają codziennemu niszczeniu.

(=) Genewa, 3 września. „Petit Marseillais” z dnia 29 sierpnia przynosi wiadomość z San Sebastian, według której na podstawie informacji, otrzymanych z Londynu całe południowe wybrzeże między wyspami Scylli i Margate odniosło poważne uszkodzenia w związku z atakami lotniczymi Niemców.

Na przestrzeni około 800 km są systematycznie niszczone wszystkie wojskowe obiekty obronne, oraz bazy morek i lotnicze.

W Londynie mówi się o tem, że jeśli Niemcy będą kontynuowali swe ataki w dotychczasowych rozmiarach i z taką samą siłą, sytuacja w południowej części Anglii stanie się niezwykle poważna.

„Hitler uniemożliwił naszą produkcję” woła minister Beaverbrook na łamach „Evening Standard”

(=) Sztokholm, 3 września. Trwałe ataki lotnictwa niemieckiego na Anglię środkową i południową do tego stopnia uniemożliwiły pracę w brytyjskich zakładach przemysłowych, że wychodzący w Londynie wieczorny dziennik „Evening Stan-

dard”, jak wiadomo przyboczny organ ministra przemysłu lotniczego Beaverbrooka, domaga się natychmiastowej reorganizacji brytyjskiej służby ochrony powietrznej i służby alarmowej.

Jak z Londynu donosi „Stockholms Tidningau” w wydaniu sobotnim „Evening Standard” wykrztusił to, co poprzednio wielu ludzi mówiło sobie na ucho z zachowaniem wszelkiej ostrożności, mianowicie, że „W tych dniach Hitler odniósł nowe zwycięstwo”. Musicie przyznać, że udało się mu to z łatwością. W ten sposób wyraźnie powiedział, że gdy poprzednio Hitler wysyłał stosunkowo niewielkie oddziały lotnictwa na Londyn i brytyjskie zakłady przemysłowe w ciągu nocy, to mógł wprowadzić trudności do wytwarzności tych zakładów. Równocześnie jednak pozbawił on masy ludzi społecznemu nocnego a tem samem obrabował je z sił życiowych i energii. Jeśli się odwiedza fabryki, w których tysiące ludzi pracuje nad produkcją broni tak ważnej dla obrony naszego kraju, to wówczas... Hitler rozpoczął akcję, która może mieć smutne następstwa”. Dziennik domaga się zatem natychmiastowych przepisów dotyczących regulacji alarmów lotniczych, lecz przede wszystkim całkowitej reorganizacji obrony cywilnej.

Ameryka połudn. traci rynek europejski.

(§§) Berlin, 3 września. Wiadomo wszystkim, jak wielki wpływ wywarła wojna na osłabienie stosunków handlowych między Europą a południową Ameryką. Teraz jednak jesteśmy dopiero w posiadaniu dokładnych cyfr, umożliwiających porównanie z rokiem 1939.

Otóż wywóz z Europy do Argentyny w pierwszym półroczu br. zmniejszył się w porównaniu do tego samego okresu w roku 1939 o 30 procent. Brak towarów, importowanych ze Starego Świata musiał się tam bardzo dać we znaki, zwłaszcza, że przywóz z innych państw zachodniej półkuli powiększył się stosunkowo nieznacznie.

Jeżeli się zważy, że z drugiej strony Eu-

ropa odpadła prawie całkowicie jako odbiorca, to zrozumie się, jak dalece musiało się to odbić na cenach. Artykuły wywozowe sprzedaje się za bezcen, te zaś, które można sprowadzić w niedostatecznych ilościach ze Stanów Zjednoczonych, zwykływały o 30 procent.

Południowa Ameryka ma kłopoty z nadmiarem kukurydzy, a co dopiero mówić o zapasach kawy, jakie gromadziła Brazylja. Naskutek blokady nie można było sprzedać przeszło 6 milionów worków — chociaż Stany Zjednoczone zwiększyły wydatnie swoje zapotrzebowanie.

Do tej ilości przybędzie już niebawem nowy zbiór, oceniany na 21 milionów wor-

ków. Eksporterzy łamią sobie głowy, co począć z tem bezużytecznem bogactwem, skoro możliwości zbytu do Europy zmniejszają się z dnia na dzień. Wprawdzie rząd Brazylii obiecał przyjąć w tym wypadku z pomocą i zobowiązał się do zakupienia połowy całego zbioru za 400 milionów milreisów, jednak same władze nie mają narazie pojęcia, jakie ma być dalsze przeznaczenie tych olbrzymich zapasów.

Zagraniczni dyplomaci u kanclerza Hitlera.

(§§) Berlin, 3 września. Kanclerz Rzeszy Adolf Hitler przyjął w obecności ministra spraw zagranicznych v. Ribbentropa nowomianowanego ambasadora Hiszpanji gen. Eugenio Espinosa de los Monteros, oraz nowych posłów: Iranu — Maussa-Esfandiary oraz Portugalji — Nobre Guedes, którzy wręczyli mu swe dokumenty uwierzytelniające.

Krótkie wiadomości ze świata.

W Tokio oświadczają oficjalnie, że rokowania z czynnikami francuskimi odnośnie do Indochin mają przebieg pomyślny.

Wskutek brytyjskiej blokady na Atlantyku, francuskie władze kolonialne postanowiły rozbudować afrykańską sieć połączeń lądowych. Planowane jest otwarcie „wielkiej szosy przez Saharę”.

Na mocy dekretu odpowiedniego prefekta, ogłoszonego w dzienniku urzędowym, wszystkie posiadłości członków domu Bourbon-Parma we Włoszech — zostały skonfiskowane.

Na krótko przed wybuchem wojny jedno z najpoważniejszych na świecie towarzystw naftowych „Texas Company” zamówiło dla swych zakładów w Kolumbji w zakładach lotniczych Junkersa A. G. Dessau samolot towarowy typu JU 52/3 M. Zakłady Junkersa pomimo wielkich zadań spowodowanych wojną, wykonały zgodnie z umową tę maszynę i przesłały ją do Kolumbji. Przybyła ona niedawno w dobrym stanie na miejsce przeznaczenia i już przy pierwszych lotach próbnych wykazała nadzwyczajną sprawność.

W Taszkencie znaleziono rękopis pochodzący z kaukaskiego kraju Azerbejdżan, należącego do Związku Sowieckiego. Jest to poemat „Hamsa” — którego autorem jest poeta Mizami, żyjący w XVII wieku. Rękopis pochodzi z roku 1641 i jest ozdobiony licznymi artystycznymi miniaturami.

Według doniesienia z Sydney panuje w całej Australji katastrofalna posucha nie notowana tam od szeregu lat.

Rozpoczęta w Hiszpanji reforma armji, spotkała się z największym zainteresowaniem kół zagranicznych. Hiszpanja zamierza niewątpliwie równocześnie z nową organizacją służby czynnej zmodernizować również wyszkolenie armji. Sztab generalny ma być zreorganizowany według wzorów niemieckich, akademia wojenna ma być zmodernizowana, a wybitne jednostki z korpusu oficerskiego mają otrzymać gruntowne wykształcenie. Armja hiszpańska, która przy dwuletniej służbie wojskowej doprowadzona będzie do 400.000 żołnierzy, na stopie pokojowej ma się stać jedną z najlepszych armji świata.

W dniu poświęconym lotnictwu zapowiedziała turecka liga powietrzna utworzenie trzech batalionów strzelców spadochronowych. Strzelcy ci mają się rekrutować z uczniów ośrodków wyszkolenia bezsilnikowego i pilotów cywilnych.

Według doniesień z Addis Abeba, wicekról Etiopji ks. Aosta powrócił tam z podróży inspekcyjnej po b. brytyjskim kraju Somali. Szczególnie serdecznie przyjęcie zgromadzone wicekrólowi w Hargeisa, gdzie tubylcy wyrazili swój podziw dla włoskiej wojny błyskawicznej.

kelner — już 9-ta, zamykamy lokal. Proszę wyrównać rachunek.

Irena wyrwana z kregu swych myśli, dopiero po chwili zorientowała się, o co chodzi. Machinalnie zapłaciła za niedopitą szklankę kawy i wyszła na ulicę.

Powoli skierowała się w stronę swego mieszkania.

— Proszę się na mnie nie gniewać — mówił ktoś do niej — że zaczepiam panią na ulicy, ale obserwowałem panią dłuższy czas w kawiarni i zauważyłem taki smutek i rozpacz w pani oczach, że pomyślałem sobie, może pani potrzebuje pomocy.

Irena zwróciła wzrok na nieznanego. Początkowo, miała odrzucić jego propozycję, spodziewając się, że jest to jedna z wielu ordynarnych zaczepki. Ale gdy zobaczyła jasny, uczciwy wzrok mężczyzny, zmieniła zdanie. Może to właśnie ratunek dla niej?

— Ma pan rację — odpowiedziała — mam wielkie zmartwienie. Jestem zupełnie sama, staram się od kilku miesięcy o pracę i nie mogę nic znaleźć.

— Mam wrażenie — mówi młody człowiek — że będę pani mógł pomóc, panie.

— Nazywam się Irena Kielecka.

— Moje nazwisko inżynier Wiktor Łutczanski. Otóż może będę w stanie pani

dopomóc. Jutro zobaczymy się w tej samej kawiarni o 6 wieczorem. Mam nadzieję, że będę już mógł pani coś pomyslnego powiedzieć. Ale dzisiaj musi pani się dobrze wyspać i zapomnieć o zmartwieniach. Dobrze?

— Dobrze, panie inżynierze. Dziękuję bardzo.

Dochodzili właśnie do domu, w którym mieszkała Irena. Kiedy dziewczyna zniknęła za bramą, Wiktor powrócił do domu, zastanawiając się, w jaki sposób można było przyjąć Irenę z pomocą.

Nazajutrz sprawa została załatwiona pomyslnie i gdy Wiktor spotkał się wieczorem z Ireną w kawiarni, mógł już jej powiedzieć radosną nowinę. Irena wyglądała dużo lepiej, niż poprzedniego dnia. Piękna jej twarzyczka opromieniała uśmiechem.

— Dziękuję panu, panie inżynierze. Spałam całą noc, jak nigdy dotychczas. Czy ma pan coś dla mnie? — W oczach jej zamigotał błysk obawy i niepokoju.

— Wszystko w porządku. Czy pani umie pisać na maszynie?

— Owszem, uczyłam się i nawet doszłam do niezwykłych wyników. Stenografuję także trochę.

— To świetnie. Otóż mój szef potrzebuje sekretarki. Mam wrażenie, że pani świet-

nie się będzie nadawała na to stanowisko. Na początek dostanie pani 200 zł, ale jeśli szef będzie z pani zadowolony, to podwyżka pewna.

— Nie wiem, jak mam panu dziękować, panie inżynierze za to wszystko, co pan dla mnie zrobił?

— Ani słowa. Jestem pewien, że każdy na moim miejscu zrobiłby to samo. Tymczasem zaś na uczczenie tego sukcesu pozwalałam sobie panią zaprosić na szklankę dobrej kawy i całą masę ciasteczek.

I znowu minęło kilka tygodni. Zaszła w ciągu nich wielka zmiana. Irena uspokoiła się, buzia zaokrągliła się i opromieniała spokojnym uśmiechem. Praca była dobra, szef był z niej zadowolony, a koleżanki i koledzy w biurze polubili serdecznie młodą dziewczynę. Gdyby nie straszne wspomnienia i obawa o losy brata i narzeczonego, Irena mogłaby się czuć niemal szczęśliwą.

Spotkania z Wiktorem stały się coraz częstsze. Młody człowiek poczuł, że kocha Irenę, wiedząc jednak, że ona myśli tylko o swoim narzeczonym i pozostaje mu wierna, nie mówił jej o swem uczuciu.

Minęła surowa zima i nadeszła wiosna. Gdy pewnego dnia Irena wolnym krokiem zdążyła ku domowi, machinalnie rzuciła okiem na okna swego pokoju. Serec jej

żywiej zabiło. Ciemne zazwyczaj o tej porze okno, błyszczało światłem. Ktoś był u niej. Pędem wbiegła na schody, biegła po schodach, aż wreszcie bez tchu zatrzymała się przed drzwiami. Przy stole siedział...

— Wilu ukochany — krzyknęła, rzucając się w ramiona narzeczonego. — Jedyne, odpowiedział był silny uścisk Wila. A potem opasywały się pytania jedno za drugim. Okazało się, że Wil był w rodzinnej miejscowości Ireny, zaniepokojony brakiem odpowiedzi na jego listy. Podczas ucieczki został ranny — tu rzucił wymownym wzrokiem na pusty rękaw.

— Czy będziesz chciała być żoną kaleki? — zapytał.

W odpowiedzi Irena przytuliła się do niego.

— Dopiero przed kilkoma dniami opuściłem szpital, a dowiedziawszy się twoim adresem przyjechałem tutaj, aby zabrać swoją dziewczynkę do domu. Zawiozę cię do swoich rodziców, weźmiemy cichuteńko ślub i potem będziemy już zawsze razem. Czy zgadzasz się Irenko?

Nie potrzebował się pytać, gdyż oczy Ireny wyrażały tyle miłości, a jej usta rozchyliły się z takim oddaniem do pocałunku, że wystarczyło mu to za najlepszą odpowiedź.

Podpisanie umowy niem.-sowieckiej w sprawie stosunków prawnych na granicy.

(SS) Berlin, 3 września. W dniu 31 sierpnia 1940 r. została zawarta i podpisana w Berlinie umowa między Niemcami i Związkiem Sowieckim na temat regulacji stosunków prawnych na granicy, ustanowionej na podstawie niemiecko-sowieckiego układu granicznego i przyłążeń z dnia 28-go września 1939 r.

Rokowania, które trwały miesiąc, odbywały się w przychylnej atmosferze i doprowadziły do pozytywnego zakończenia.

Reorganizacja francuskich stoczn.

Zurych, 3 września. Paryski „Petit Parisien“ donosi o reorganizacji stocznicy francuskiej, które dopiero w ostatnich czasach mogły rozpocząć swoją pracę. Tak np. w Rouen uruchomiono 20 stoczní, również w Cherbourg, który zresztą bardzo ucierpiał z powodu wojny, rozpoczęto odbudowę stoczní, w Bordeaux odbudowano fabrykę narzędzi, w Bayonne zaś skwery, w Cette i Marsylii również poczyniono daleko idące naprawy zniszczonych ulic, budynków fabrycznych itd.

Nowy port nad Białym Morzem.

Moskwa, 3 września. Rozbudowa urządzeń portowych w Belmerek, nowym mieście portowym nad Białym Morzem, położonym u krańca kanału łączącego Białe Morze z Morzem Bałtyckim, zbliża się do zakończenia.

Nowy port jest wyposażony w nowoczesne urządzenia zmechanizowane. Posiada 6 punktów dla lądowania okrętów pasażerskich, okrętów-cystern i okrętów, wiozących drzewo. Nowy port będzie posiadał wielkie znaczenie w związku z wymianą towarową z zagranicą.

KRONIKA

Sprzedż mięsa.

Kraków, 3 września. Od środy 4 września do soboty 7 września b. r. wydają sklepy rejonowe mięso na kupony 49 i 50 kart mięsnych:

dla ludności aryjskiej, zamieszkałej w okręgach IV, V, VI, VII i VIII; dla ludności żydowskiej we wszystkich okręgach.

W powyższym terminie należy bezwarunkowo pobrać mięso pod zagrożeniem utraty prawa poboru na wymienione wyżej kupony.

Przedłużenie rejestr. oficerów W. P. w Warszawie.

(pwp) Warszawa, 3 września. Jak się dowiadujemy z miarodajnego źródła, termin obowiązkowej rejestracji oficerów b. armii polskiej, zamieszkałych na terenie m. Warszawy, został przedłużony dla Warszawy do dnia 10 października 1940 r.

Rejestracja oficerów odbywa się codziennie od godz. 8-12 w gmachu przy ulicy Daniłowiczowskiej 13.

Rozrywka dla wszystkich w Nr. 17 tygodnika „7 Dni“

Każdy znajdzie dla siebie coś ciekawego w tym interesującym numerze. Oto niektóre tytuły zamieszczonych w nim artykułów i nowel: Dzieje poczty, Bokser i miłość, Puszcza modrzewiowa, Błyskawice, Gwiazda 3 Mędrców, Dziwy Wschodu, Walka z najstraszniejszą śmiercią. W dziale ilustracyjnym aktualne zdjęcia z wojny w Somalii. Ponadto powieść, humor i rozrywki umysłowe. Cena tylko 50 groszy.

Tragedja rodzinna w Warszawie.

Warszawa, 3 września. (pwp) W mieszkaniu wyrobnika Rocha Kubiaka (Zielna 81), odbywała się w ub. niedzielę libacja, podczas której córka Kubiaka 30-letnia Janina Lejewska, będąc w stanie nietrzeźwym, poczęła czynić wynówki swemu bratu 38-letniemu Wiktorowi, który pokryjomu wynosił z domu bieliznę, obuwie itp. przedmioty, które następnie sprzedawał na placu Kercelęgo, a uzyskane w ten sposób pieniądze przepijał. Ostatnio Kubiak sprzedał pantofle siostry.

W pewnej chwili w czasie sprzeczki, Lejewska porwała leżący na stole nóż kuchenny, którego ostrzem zamierzyła się na brata i, gdy ten ze słowami „uderz mnie“ obnażył pierś, siostra bez namysłu ugodziła go w klatkę piersiową, w okolicę serca. Ranny Kubiak runął na podłogę, tracąc przytomność.

Na widok krwi Lejewska opamiętała się, rzuciła nóż, spiesząc rannemu bratu na ratunek a nawet wzywając pomocy. Wezwany lekarz pogotowia stwierdził już tylko zgon Kubiaka, którego zwłoki polecił przewieźć do prosektorjum.

Bratobójczyni, którą aresztowano, zapytana dlaczego zabiła brata, odpowiedziała cynicznie: „Ochciałam i zarządnąć go“. Lejewską osadzono w areszcie śledczym.

STAN WODY NA WISLE wynosił w d. 3 września w Krakowie minus 232, a w Zawichoście plus 212.

Piwo 10.3-procentowe na terenach Gen. Gubernatorstwa.

(=) Kraków, 3 września. Według postanowienia centralnego związku browarów niemieckich na terenie Niemiec może być ponownie pędzone i sprzedawane piwo 10.3%. Specjalne zarządzenie w tej dziedzinie postanawia, że powyższe piwa specjalnie mogą być sprzedawane ponownie według dawnych cen, które browary przed zniżką cen kalkulowały, stosownie do zniżenia w swoim czasie procentu mocy napoju.

Obecnie także browar w Żywcu dostarcza swoim stałym odbiorcom specjalne piwo 10.3% na teren Generalnego Gubernatorstwa. Dla tego gatunku piwa Wydział Kształtowania Cen w Rządzie Generalnego Gubernatorstwa zatwierdził w tych dniach wzgl. ustanowił nowe ceny. Ceny wyszynkowe piwa żywieckiego są wyższe, niż ceny piw miejscowych — łącznie z tutejszymi piwami specjalnymi wzgl. o wyższym procentie mocy. Spowodowane to jest głównie obciążeniem podatkowym i celnym, jakim obłożone są tutaj piwa ze Śląska wschodniego.

Z jednej strony piwa te są obciążone 4-krotnym podatkiem obrotowym w porównaniu z piwem miejscowym, z drugiej

strony cłem przywozowym, podwyższanym systematycznie na podstawie zarządzenia o obniżkach celnych dla towarów z b. terenów polskich z kwietnia br.

Zwyżki celne, przewidziane tem zarządzeniem na dzień 1 września i 1 listopada zostały już uwzględnione w obecnym cenniku. Cennik ten ustala dla restauracji I. kat. cenę maksymalną 1.10 zł za pół litra, zaś dla restauracji II. kat. 1 zł. za pół litra.

Ceny piw krajowych pozostają niezmiennymi i będą nadal niezmiennymi, jeżeli krajowe browary wypuszczą w najbliższym czasie piwa 10.3-procentowe.

Według rozporządzenia Generalnego Gubernatora z 22 stycznia 1940 r. w sprawie uwidaczniania cen, ceny piwa mają być w każdym lokalu restauracyjnym wywieszone na widocznym miejscu, na jednej przynajmniej wywieszce. Wywieszka cen musi zawierać dokładne oznaczenie towaru, tj. przy piwach także podanie browaru. Ceny muszą opiewać przynajmniej za 1 litr, a dla uniknięcia nieporozumień muszą być podane również wielkości szklanek, używanych w lokalu.

nożem kuchennym w lewą rękę. Po zaopatrzeniu przez lekarza pogotowia, skierowano ją do szpitala.

(Jo) UŁATWILI SOBIE KRADZIEŻ. — W nocy z dnia 31 sierpnia na 1 bm. nieznanymi sprawcy przystawili sobie drabinę do otwartego okna na 1-em piętrze do mieszkania Róży Steiner przy ul. Wawrzynca 16 i weszli do wnętrza, skąd skradli na szkodę właścicieli bieliznę, garderobę i obuwie, łącznej wartości około 900 zł.

(Jo) KRADZIEŻ NA DWORCU. Róg Adam, zam. w Krakowie przy ul. Arjańskiej 13, zgłosił o kradzieży jego walizy z garderobą wartości 1.500 złotych, na dworcu osobowym.

Co grają w kinach?

Kino „Adria“ — „Pieśń milionów“ — Paula Richtera i Anna Hardt.

Kino „Atlantic“ — polski film „Profesor Wileczur“ — Stępowski, Węgrzyn.

Kino „Swit“ — „Przebrzmiała melodia“ — Brigitte Hornay i Willy Birgel.

Gdy pan o tem słyszał?

Najstarszy człowiek na świecie.

Jeżeli Wasyl Niceforowicz Iwanow nie przeleżył się, to jest on najstarszym człowiekiem w Rosji sowieckiej, a może i na całym świecie.

Według doniesień dzienników rosyjskich, Wasyl Niceforowicz jest sybirskim wieśniakiem i mieszka obok Krasnojarska, a liczy już 142 lata. Nie ma on co prawda już ani jednego włosa na głowie i ani jednego zęba w ustach, ale codziennie odhyla 4 kilometrową przechadzkę i wypija szklaneczkę wódki; nie może też skarżyć się na brak apetytu. Przeżył on już 6 carów, 6 wojen i 4 rewolucje, a przypomina sobie jeszcze zupełnie dobrze wyprawę Napoleona przeciwko Rosji. Iwanow ożenił się parą pierwszy w 69 roku życia. Dzisiaj ma on troje dzieci, 16 wnuków i 23 prawnuków.

ODCYFROWANIE PISMA KRETEŃSKIEGO.

W ostatnich dniach dzienniki przyniosły sensacyjną wiadomość, że czeskiemu profesorowi uniwersytetu drowi B. Hroznyemu udało się odczytać tajemnicze pismo kreteńskie, którego zabytki pochodzą z drugiego tysiąclecia przed Chrystusem. Uczni, mimo obfitego materiału, nie mogli dotychczas odnaleźć klucza do odczytania tych bogatych zabytków piśmiennych.

Kreta (Kandia) jest największą z wysp greckich (8000 km. kw.) i oddziela morze Egejskie od morza Śródziemnego. Wyspa ta pokryta jest wysokimi górami (do 2490 m.), porzeczowanymi górkami dolinami, bardzo urodzajnymi. Dzięki śródziemnomorskiemu klimatowi kwitnie na Krecie uprawa owoców, win, oliwek. Kretę zamieszkuje ludność grecka w ilości 386.000 mieszkańców. Głównym miastem jest Kandia (starożytny Heraklejon).

Z całego świata egejskiego Kreta dostarczała nam najstarszych śladów istnienia i działalności człowieka, a we wczesnej starożytności była wielkim ogniskiem kultury. Ludy, które w starożytności zamieszkiwały Kretę, wytworzyły wysoką własną kulturę, język i pismo. Nie brak było nawet hipotez, że właśnie na Krecie było ognisko cywilizacji śródziemnomorskiej, która promieniowała aż na Egipt.

Prace wykopaliskowe na terenie Krety prowadził przed 40 laty uczony Evans i zgromadził mnóstwo materiału, zwłaszcza z Knossos. Jak obecnie zdołano stwierdzić, język kreteński okazuje wiele łącz-

ności z językiem Hetytów. Rodzi się więc wniosek, że na początku trzeciego tysiąclecia przed Chr. Kretę załazy wojownicze ludy Indo-europejskie w swej wędrówce z Małej Azji i krain zakaukaskich.

Jak ongi dzięki Champollionowi rozwinięła się egiptologia, a świat dowiedział się o wielu ciekawych danych z życia Egiptu, tak i obecnie odcyfrowanie pisma kreteńskiego przyniesie nam, zapewne już w niedalekiej przyszłości, rozwiązanie niejednej zagadki historycznej. Może dowiemy się bliższych szczegółów o państwie potężnego Minosa, o Minotaurie i legendarnym labiryncie.

CIEKAWY INSTYTUT.

Zapewne niewielu wie o tem, że przy uniwersytecie w Berlinie istnieje „Instytut dla Badań Dźwięków“ (Institut für Lautforschung). Olekawa ta instytucja założona równo 20 lat temu, a pozostająca pod kierownictwem prof. Bestermana, znanego niemieckiego znawcy Afryki, gromadzi prosto płyty gramofonowe, na których nagrane są mowy i narzecza różnych narodów oraz pieśni.

Powszechnie wiadomo jest rzecza, że mowa rozwija się z biegiem lat, że zmieniają się dźwięki, słowa i odmiany. Taka gramofonowa płyta przechowuje żywą mowę jakiegoś narodu z pewnego okresu czasu i umożliwia nie tylko naśladowanie danej mowy, ale wyuczenie się jej.

Jeżeli np. ktoś chce posłuchać mowy polskiej o narzeczu warszawskim, to nie musi koniecznie jechać aż do Warszawy, ale może skutecznie to powiedzmy we Wiedniu, Rzymie lub Paryżu, przez zamówienie sobie odpowiedniej płyty. Podobnie ktoś za kilka, kilkanaście, a może paręset lat będzie mógł posłuchać przemówienia jakiegoś dzisiejszego męża stanu czy polityka.

Współczesna wojna nie wpłynęła ujemnie na prace instytutu, a przeciwnie przyczyniła się wybitnie do zwiększenia materiałów w jego archiwum. Profesor Besterman do spółki ze znanym berlińskim sławistą profesorem Fassmerem dzięki pomocy Akademii Nauk w Berlinie objężdżali tabory jeńców polskich, w wyniku czego zebrali bogaty materiał tyczący się narzeczy polskich, ukraińskich i białoruskich.

Wypada dodać, że archiwum wspomnianego instytutu liczyło pod koniec ub. roku ponad 4000 płyt. Instytut prócz gromadzenia materiałów w posród wszystkich niemal narodów na ziemi zajmuje się także opracowywaniem i wydawaniem odpowiednich prac naukowych o poszczególnych językach.

TRAGEDJA NAD DOLINĄ GOLDAU.

Zdarzają się niekiedy kataklizmy na ziemi, które rujnują osiedla ludzkie, a często niszczą i całe miasta lub wioski. Podobny kataklizm miał miejsce w dniu 2 września 1806 r. w Szwajcarii. Po nadzwyczaj dżdżystym lecie najpiękniejsza jezienna pogoda świeciła nad prześliczną doliną Goldau i nad czterema najbogatszymi jej wsiami ponad brzegiem jeziora Loverz.

Mieszkańcy ich obchodzili w tym dniu wesel najpiękniejszej ze swoich dziewcząt z wybranym jej serca kochankiem. Nad doliną z przeciwnych stron jeziora, wznośli się skalista góra Rossber, porośła odwiecznym borem.

Nagle o godz. 5-tej popołudniu rozległ się straszliwy łoskot w powietrzu, drzewa na górze zaczęły się same poruszać bez wiatru i raptem cała wierzchnia część góry zsunęła się i runęła na dolinę, zagrzebując w swych gruzach te cztery wsie z 500 mieszkańcami i zasypując część jeziora Loverz. Woda wyparta nagle z łożyska załaziła i uszkodziła osady na przeciwnym brzegu leżące.

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE

Obwieszczenie

Starosta Miejski.

Dotyczy kart zapotrzebowania na towary włókiennicze i wyroby ze skóry.

Biuro kart zapotrzebowania (Pałac Larysza, plac WW. Świętych 6) zostaje ponownie otwarte od środy 4. IX. 1940. Strony mogą się zgłaszać w poniedziałki, wtorki, czwartki i piątki w godz. 8-11.

Obywatele Rzeszy Niemieckiej otrzymują karty zapotrzebowania zasadniczo tylko za przedłożeniem państwowej karty na ubrania. Wnioski bez dołączenia takiej karty są bezcelowe i nie mogą być uwzględnione, wyjąwszy szczególne wypadki. Przy wydawaniu kart zapotrzebowania odejma się przepisana ilość punktów od państwowej karty na ubrania.

Przynależni do Rzeszy Niemieckiej urzędnicy lub pracownicy, których przeniesiono do Generalnego Gubernatorstwa lub delegowano na ten teren, a którzy nie otrzymali dotychczasowej państwowej karty na ubrania, mogą zgłosić wniosek o wydanie im takiej karty do właściwego Urzędu Gospodarczego swego miejsca przynależności, o ile tam byli policyjnie zgłoszeni w chwili wprowadzenia państwowych kart na ubrania (1. I. 1939).

To samo zachodzi w wypadkach poprzedniego miejsca przemieszczenia się do Generalnego Gubernatorstwa z równocześnie policyjnym odmeldowaniem.

Osoby, należące do Siły Zbrojnej (Wehrmacht) oraz jednostki Policji Porządkowej, Policji Bezpieczeństwa i uzbrojonych SS, mają zgłaszać wnioski za pośrednictwem swoich władz służbowych. To samo dotyczy urzędników i pracowników, zajętych we Władzach cywilnych.

Wszystkie wnioski przekazuje się zbiorowo raz na miesiąc do Biura zapotrzebowania, z którym uzgadnia się terminy odebrania załatwionych wniosków.

Wystawione karty zapotrzebowania są ważne tylko na okres jednego miesiąca. Przedłużenie nie dopuszcza się z zasadniczych powodów.

Wnioski o dostarczenie obuwia wymagają szczegółowego uzasadnienia ze strony przełożonej władzy wnioskodawcy. Jeżeli wniosek opiewa na dostarczenie obuwia ortopedycznego lub na miarę, należy dołączyć do niego świadectwo lekarskie.

Polska ludność ma zgłaszać wnioski przez właściwe Urzędy Obwodowe, gdzie można otrzymać formularze wniosków. Pozostawia się bez załatwienia wnioski złożone bezpośrednio lub doręczone z pominięciem Urzędów Obwodowych.

Kraków, dnia 31 sierpnia 1940 r.

Starosta Miejski: Schmidt.

2555K

LXXVII. Obwieszczenie

Starosta Miejski.

Dotyczy: Należytości za używanie dorożek konnych.

Zniemając moje obwieszczenie z dnia 19 I. 1940, postanawiam w porozumieniu ze Związkiem Przedsiębiorców przewoźowych, co następuje:

- 1) Za kurs jazdy ustanawia się następujące należytości:

a) w porze dziennej	2.- zł
b) w porze nocnej	2.50 zł
c) przy telefonicznych zamówieniach za dojazd	0.50 zł
- 2) Należytość za czas czekania oblicza się według połowy stawki pojedynczej należytości taryfowej.
- 3) Kurs jazdy wynosi 15 minut (kwadrans). Każdy rozpoczęty kwadrans liczy się przy użyciu czasu jazdy za pełny.
- 4) Służba dzienna trwa w miesiącach letnich (1. V. do 30. IX.) od godz. 6 do godz. 22 — w miesiącach zimowych (1. X. do 30. IV. — od godz. 7 do 22).

2) Stawka należytości obowiązuje przy przewożeniu 8 osób; przy przewożeniu ilości większej, niż 8 osoby, podwyższa się stawkę o 50%.

3) Należytość za pakunek o wadze ponad 20 kg wynosi 0.50 zł; o należytość za pakunek o wadze ponad 50 kg, wóznica powinien umówić się z jadącym.

4) Należytość za jazdę do położonych poza obrębem Krakowa miejscowości zależy od umowy. Cała należytość nie może jednak przewyższać kwoty wynoszącej z zastosowania stawek należytości taryfowych, podanych pod 1).

5) Taryfy należytości należy umieszczać na tylnej stronie koła, w miejscach widocznych dla jadącego.

Winni wykroczeń ulegają karze według § 6 rozporządzenia o wyznaczaniu cen. Załaganie należy zgłosić za pośrednictwem Związku Przedsiębiorców przewoźowych, Kraków, Plac WW. Świętych 10/11. Niższe rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1940 r.

Kraków, dnia 2 września 1940. Starosta Miejski: Schmidt.

EUGENJA WAGNER.

Zwierzowódz

Powieść fantastyczna.

Ilustrował: Witold Wagner.

3)

ROZDZIAŁ II.

Kraina Dankali leży u podnóża olbrzymich gór elipsoidalnych w północnej części. Przepiękna, uroczą jest ta kraina, pełna zieleni, poprzerywana jeziorami, rzekami, pokryta lasami.

Szczególnie o świecie kraina ta, widziana ze skalistych gór, wygląda jak z bajki. — Wśród porannych mgieł wylaniają się olbrzymie nieprzebrane obszary, pokryte lasami. Wody rzek i jezior lśnią przecudnym srebrzystym blaskiem, oświetlone pierwszymi promieniami słońca. Wszystko lśni, mieni się, błyszczy, istny raj ziemski. Krainę tę zamieszkują dzikie plemiona, uprawiające zwykły rozbój.

Na jednym ze skalistych wzgórz, o światło stoi zwierzowódz, patrząc na krainę Dankali, rozpostierającą się u stóp jego.

W twarży widać głęboką zadumą. Umysł jego pracuje na skutek pojawiającego się w dali widoku.

Nie nawykł on do widoku takich stworzeń. Napotykał wprawdzie krajowców — lecz takich, jakich obecnie widzi, nie spotkał jeszcze. Ale, co to jest, na czym oni siedzą, co to się posuwa naprzód — nie je nie ciągnie. Sięgnął jakiś łoskot, hak od nich idący. Już są bliżej, bliżej. Za chwilę parę będą tu. Póco oni tu jadą? Czego chcą? Czy krajem jego pragną zawiadnąć?

Takie i tym podobne myśli, zdaje się, snują się po głowie zwierzowódz. Twarz jego drga chwilami, jakiś kurez śluga ja, czoło marszczy się, tworzą się na nim głębokie bruzdy.

Nagle wyciąga przed siebie muskularną rękę, jakby grożąc. Po bicepsach poznac, że ten człowiek ma potworną siłę. Zobaczył on kilka samochodów, zdających się w tę stronę. Droga, którą powoli posuwały się wozy, nie była podobna do dróg europejskich. Była to pierwotna droga, jaka się spotykała w Europie przed wiekami. To też nowe środki lokomocji, używane w krajach cywilizowanych, często psuły się. Podróżni zmuszeni byli wychodzić z wygodnych samochodów i czekać niekiedy po kilka i kilkanaście godzin, aż naprawa będzie uskuteczniła.

Taki los spotkał podróżującą właśnie grupę osób. Wprawdzie tylko jeden samochód uległ zepsuciu, ale niesposób było

ciągnąć go po takich drogach. Podróżni nie chcieli zostawić załogi uszkodzonego samochodu, gdyż okolice były niepewne ze względu na grasujące dzikie plemiona bandyckie, jak również na krwiożercze zwierzęta, które napewno zaatakowałyby małą grupę podróżników.

Samochody stanęły. Podróżni wysiedli z nich, rozglądając się wokół i rozkoszując się przepięknymi widokami.

Naraz jeden z krajowców, powiedziawszy coś do towarzysza, począł wykonywać dziwaczne ruchy. Potem cała grupa krajowców powstała, wskazując reszcie towarzysza na stojącego opodal, wyrażającego im zwierzowódz, który właśnie w tej chwili wydał potężny dźwięk okrzyku, czy wrzask i znikł za odłamek skalnym.

Podróżni rozpytywali się, kto to jest i co on wołał.

— Panie — rzecze przewodnik — to wielki duch Proroka, czy wielki czarownik, gdy on się gdzie ukazuje, zawsze coś złego się stanie. Widzi się go wszędzie, wśród Dżindżer, lwów, hien, szakali, panter, krokodyli, antylop. Wszystkie zwierzęta są mu posłuszne. On porozumiewa się z nimi ich językiem. Robią wszystko, co tylko im każe. Ale co to? Widzicie konia tam, gdzie on stał? Czyżby się w niego przemienił?

Lud tamtejszy jest bardzo zabobonny. Wierzy, że czarownik może się przemienić w co tylko chce i walka z takim człowiekiem jest niemożliwa. Krajowcy prosili, by zawrócił z drogi, póki czas jeszcze, gdyż „Prorok” ich nie przepuści.

Naturalnie Europejczycy nie chcieli słyszeć o tem, a byli pewni, że przewodnicy od nich się odłączą, z uwagi na paniczny strach, który ich obleciał.

Tymczasem koń zarżał i znikł za skalistym brzegiem przepaści.

Czy skończył do niej? Nie! On pobiegł za swym panem, zwierzowódz. Koń ten był tem samym rannym, znalezionym w lesie przed kilku tygodniami stworzeniem, którym zajął się zwierzowódz. Zwierzę to przy-

wiało się do swego nowego pana. Nie opuszczało go ani na chwilę. Początkowo konia byłyby pożarły dzikie bestie, gdyby nie natchniona pomoc pana, władcy ich, który skareł niesforne krwiożercze zwierzęta, otaczając pieczołowitością swego obecnego ulubieńca.

I dziwna, dziś on całkiem swobodnie porusza się wśród nich. Czasem wprawdzie szczerkają paszczami ze wściekłości, że nie mogą poprobować jego mięska, które musi być smaczne, ale strach przed zwierzowódzem powstrzymuje ich od zbrodni.

Tymczasem szoferzy pracują gorliwie, by jak najprędzej uskutecznić naprawę i móc ruszyć w dalszą drogę.

Podróżni, a byli to przeważnie Europejczycy z różnych państw, wojskowi i lekarze w służbie włoskiej, oraz jeden korespondent pewnego wielkiego dziennika, dyskutowali żywo na temat obecnej wojny włosko-etiopskiej, w której i oni brali pewien udział.

Jedna grupka ruszyła do pobliskiego lasu, szukając cienia przed promieniami słońca, które, mimo wczesnej jeszcze godziny, dawały się we znaki.

Podróżni wiedzieli od krajowców, że należy się mieć na baczności, gdyż tutaj wszędzie, za każdym krzakiem, może kryć się zasadzka ze strony dzikich zwierząt, można więc nieostrożność przypłacić nawet życiem.

Oi jednak ludzie, zahartowani w boju, którzy niejedną raz zaglądali śmierci w oczy, byli głusi na tego rodzaju ostrzeżenia. Co im się stać może? Broń mają, strzelają celnie, jeżeli potrafią w losie ptaka ustrzelić. Niemal zatem najmniejszej obawy.

Tak wszyscy myśleli. To też nie zwracali całkiem uwagi, co się wokół nich dzieje. Rozkoszowali się chłodem, jaki wśród drzew znaleźli oraz przepiękną malowniczą okolicą.

Dziennikarz robił zdjęcia, pochłonięty całkowicie swym zajęciem. Nie widział poza swoją pracą.

Tymczasem jeden z przewodników-krajowców, który poprzednio doradzał odwrót, kręcił się niespokojnie to tu, to tam, patrzył chwilami w jakiś punkt, wyczuł słuch, jakby czegoś się spodziewał. Wreszcie w pewnej chwili podsunął się do grupki spacerującej po lesie, która nasyciwszy swój wzrok przepięknymi widokami, rozłożyła się wygodnie na trawniku. Kilku z śledzących grało teraz zapalczywie w brydża, skracając sobie w ten sposób czas oczekiwania na ukończenie naprawy samochodu.

Krajowcie, zbliżając się, patrzył uprzednio w pewnym kierunku.

— Co tam widzicie — zagadnął w języ-

ku tubylewów przewodnika jeden z oficerów — że z takim zaciekawieniem czemuś się przyglądacie, a zarazem widzę, że się boicie?

— Panie — rzecze pytany trwożliwie. — Patrząc w tę stronę, ot w kierunku tego odłamu skalnego, tam się ktoś kryje. O ile nie będzie to ktoś z bandy, grasującej, to gorzej, gdyż może „On”.

— Co za „On”? — pyta oficer.

— No, ten duch puszcz, którego widzieliśmy nad przepaścią.

— To i co? O ile on jest, to niech sobie tam siedzi i patrzy. Wciążnie ciekawy jest, pragnie się nam przyglądać.

Gdy to mówił oficer, przewodnik chwycił go za rękę.

— Panie, niech Bóg nas broni przed nim, żeby się z nami skończyło.

— Co za gupstwa plecie. Co nam zrobić może jakiś dzikus? Wszak nas jest tu trzydziestu kilku mężczyzn przeciwko jednemu. Wszak mówiliście, że on nie styka się z żadnymi ludźmi. Żyje sam wśród dzikich zwierząt, ja sam pójść naprzeciw niego, chciałbym go pochwycić. Spróbuję, może mi będzie szczęście sprzyjało. Broń mam, chociaż tej nie użyję przeciwko jednemu, nieuzbrojёнemu, chyba w ostateczności.

Słyszawszy to Etiop, pochwycił go kurezowo za ramię.

— Niech się pan nie naraża — zawołał — można życie stracić.

— Głupstwo — rzecze oficer. — Na to przyjechałem, jestem żądny przygód, a nadarza mi się sposobność, zatem do dzieła. Spróbuję go chwycić na łaśso, wprawę mam.

To rzekłszy, podszedł do samochodu, wziął łaśso, opatrzył broń i ruszył w kierunku skały, powstrzymywany przez wyłękłego krajowca, gdzie wśród krzewów świeciło, jak latarnia, dwoje oczu.

Przewodnik pozostał w miejscu. Stał chwilę, jak skamieniały. Widząc jednak, że oficer, mimo przestróg, idzie naprzód, skończył do grającego, mówiąc o tem, co się stało.

Oi jednak, rzuciwszy okiem we wskazanym kierunku, najspokojniej grali dalej, mimo prób przewodnika, w karty. Jeden z grających machnął ręką dla uspokojenia krajowca, mówiąc:

— O, jemu się nic nie stanie, da sobie radę.

Oficer oddalał się coraz bardziej, wkońcu sylwetka jego poczęła ginąć między drzewami.

(Ciąg dalszy nastąpi).

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE

Obwieszczenie Nr. 1.

dotyczące cen maksymalnych dla wyrobów ceglanych.

Stosownie do § 1-szego rozporządzenia o kształtowaniu cen w Generalnym Gubernatorstwie z dnia 12 kwietnia 1940 roku (Dziennik Rozporządzeń P. G. G. Część I) ustaliam z mocą działania od dnia dzisiejszego następujące ceny maksymalne:

A) Cegły	Określenie	Określenie	Określenie
	krakowski	warszawski	lubelski
1000 szt. cegieł bez przewozu loco fabry.	Zł. 65.—	Zł. 70.—	Zł. 70.—
B) Dachówki			
1000 dachówek prasowanych			
I Kl.	195.—	210.—	210.—
II Kl.	148.—	150.—	150.—
III Kl.	112.—	117.—	117.—
1000 dachówki tłoczonej			
I Kl.	170.—	178.—	178.—
II Kl.	125.—	131.—	131.—
III Kl.	99.—	104.—	104.—
1000 karpiówki			
I Kl.	140.—	145.—	145.—
II Kl.	103.—	107.—	107.—
III Kl.	82.—	85.—	85.—

bez przewozu loco fabryka.

Do klasy I-szej zalicza się we wszystkich częściach dachówki bez szkazy.

Do klasy II-szej zalicza się spaczone, ale zdolne do użytku i poza tem nieuszkodzone dachówki.

Do klasy III-szej zalicza się dachówki spaczone i posiadające rysy, które posiadają odpowiednio ograniczoną wartość użytkową.

C) Rury drenowe

	Określenie	Określenie	Określenie
	krak.	warsz.	lubel.
1000 sztuk rur drenowych 5 cm śr.	Zł. 80.—	86.—	86.—
6 1/2 "	145.—	155.—	155.—
8 "	175.—	187.—	187.—
10 "	260.—	280.—	280.—
13 "	430.—	463.—	463.—
15 "	575.—	620.—	620.—

bez przewozu loco fabryka.

Ustalenie cen maksymalnych na wyroby ceglane dla Okręgu Radomskiego nastąpi w najbliższym czasie.

Kraków, w sierpniu 1940.

Kierownik Wydziału Kształtowania Cen przy Urzędzie Gen. Gubernatora podpisany: Dr. Schulte-Wissermann.

Dostarczam z własnej fabryki w Kentach.

pow. Bielski, Ostrobrzeski.

UDOSKONALONE MASZyny

do wyrobów cementowych farby cementowe. — Cenniki, prospekty na żądanie. Sprzedaż 81408

»MASZYNOBET« Dom Przemysłowy Handlowy

Klein: Jan Kłopot, Wrocław 4, part. Wagonowa Sprzedaż Portland-Cementu — z Górnośląskich Fabryk Cementu.

Różne

INŻYNIER

(Niemiec) zaleca się szybko, pomysłowo i oszczędnie wszelkie sprawy techniczne i handlowe i osobiste. Kraków, Siemickiego 21/3. 80501

GDANSKIE

znaczkę przedrukowaną „Abschled“ komplet na listy, etykiety, etykiety, etykiety. Nowości niemieckie sprzedaje: Maj. Ehrlich, — Blich 4/7. 80941

DENTYSTY!!!

Odebrać metal. „Platrida“ CZYNNIA. Kormik Kraków, Florjańska 24. Wykonuje 24 godzin. — Sztuka 8 zł. 30962

PODANIA.

prośby, tłumaczenia na niemiecki wykonuje Terlecka — Terlecki, — Florjańska 56. — Firma chłopsko-jańska. 31268

ELEKTRYCZNA KOPJOWANIA PLANÓW

kopiuje szybko, punktualnie. — Kraków, Stawowska 11. 28443

ABAZURY

artykuły, Wy. twórczo „Fog“ Sławkowska 30. 81029

INŻYNIER STANISŁAW LESIAKO-WSKI

przedsiębiorstwo elektrotechniczne wykonuje wszelkie instalacje elektryczne, jak również wszelkie naprawy. Opracowanie projektów, kosztorysów i polecenia: Elektromotory, Dynamometry, Zaryski, Kraków, Botaniczna 6. 81045

OBIADY

na maśle. Bernadynska 9, m. 9. 81047

PRZEWOZY

towarów, rzeczy, autami ciężarowymi, tani. — Zamachofa 5 — mieszkani. 5. 31025

ARTYSTYCZNA TKALNIA

czyszczenie tkanin, farbowanie, przerabianie wszelkich garburek. Kraków, Grodzka 6. — tel. 180-88 80018

NAPRAWIA

bez śladu uszkodzenia garderoby jedyną tkalniami Sztuczna, Sławańska 48 (dawna Mikołajska) i Rynek Główny 31822

TRZECINA SUFITOWA

po cenach konkurencyjnych stale na składzie. Każda ilość wagonowo i detal. Iżaniec do: „Univerzal“, Sławańska 28. Tel. 129 37

„TECZA“

CHEMICALNA PRALNIA I FARBARNIA

czyszczenie, farbowanie, suknie, uniformy itd. Wszelkie rzeczy przemyją i ponadto wszelką bieliznę do prania

NAJWIĘKSZA SKŁADNICA PRZYBORÓW DENTYSTYCZNYCH

Józef Leiblówicz

Kraków, Rynek g. l. 11 — telef. 102-68.

polecia swoje usługi.

Przyjmuje do wykonania wszelkie prace techniczne z metalu i kauczuku. 2490h

Zlecenia zamiejscowe załatwiamy odwrotnie — za zaliczeniem pocztowym.

Zarząd powierniczy.

Tanie KNOTY

z surowca niemieckiego do lamp natynkowych wszelkich rozmiarów, każda ilość dostarcza Zarząd komisaryczny F-m E. WACHS i S-ka Kraków, Lwowska 2. Żądać prospektów! 80718

Rewelacyjna nowość!

TEMPO BEZWONNY WOSK W PROSZKU DO PODKOGI I LINOLEUM WYROB FABRY DOBROLIN

POSZUKUJĘ DZIELNEGO SZOFERA

do wozu ciężarowego Diesla. — Dobrze wynagrodzenie. Szoferzy tylko z praktyką jazdy mogą się zgłosić do „Autotransportu“, Miechów, Kościuszkoplatz 6. Wilhelm Graf. 31461

Co grają w kinach?

JUŻ WKRÓTCE...

Nowy film Polski

Złota maska

Z URZĘDOW

Nr. akt O 89/40. Obwieszczenie. Sąd Okręgowy w Jasle, Wydział zamiejscowy w Sanoku podaje do wiadomości, że na podstawie art. 137, par. 1 k.p.o. p. Jan Szymon Wójcik, adwokat w Sanoku został ustanowiony kuratorem do zastępowania niepełnoletniego z miejsca pobytu Jerzego Myczkowski, dzierżawcy dóbr Bisko, ostatnio w Besku zamieszkałego w sprawie wytoczonej przeciw temuż przez Augustyna ks. Czartoryskiego, zam. w Krakowie o oddanie nieruchomości. Sąd wywaza niepełnoletniego z miejsca pobytu, aby się zgłosił do uczestniczenia w pomienionym procesie. Dnia 20 sierpnia 1940. Sekretarz Sądu: Chochołski w. r. 2546k

Sygnatura: Km. 476/40. Obwieszczenie o licytacji nieruchomości. Komornik Sądu Grodzkiego w Tuchowie Leopold Wilga, mający kancelarię w Ciechowiech ul. 3 Maja Nr. 418 na podstawie art. 676 i 679 k. p. o. podaje do publicznej wiadomości, że dnia 15 października 1940 r. o godz. 10.30 w Sądzie Grodzkim w Tuchowie odbędzie się sprzedaż w drodze publicznego przetargu należącej do dłużnika Jakuba Gadka w Siemlechow pow. Tarnobrzeg nieruchomości lwh. 448 zag. ks. gr. gm. kat. Siemlechow o obciążeniu 7 morgów 1444 sążni. Na realności tej stoi dom drewniany kryty blachą, stajnia i stodoła drewniane, kryte słomą. Nieruchomość stanowi gospodarstwo wiejskie i ma zaginioną księgę hipoteczną w Sądzie Grodzkim w Tuchowie. Sprzedaży podlega cała realność.

Nieruchomość oszacowana została na sumę złotych 11.853 gr. 25, cena zaś wywołana wynosił zł. 8.514, gr. 94.

Przytępujący do przetargu obowiązany jest złożyć rekognicję w wysokości zł. 1.135, oraz zezwolenia Kreishauptmannu w Tarnobrzegu na kupno tej realności. Rekognicję należy złożyć w gotówce albo w takich papierach wartościowych bądź książeczkach wkładowych księgi, w których wolno umieszczać fundusze makoletnich. Papiery wartościowe przyjęte będą w wartości trzech czwartych części ceny giełdowej.

Przy licytacji będą zachowane ustawowe warunki licytacyjne, o ile w dodatkowym publicznym obwieszczeniu nie będą podane do wiadomości warunki odmienne. — Prawa osób trzecich nie będą przeszkodą do licytacji i przeprowadzenia własności na rzecz nabywcy bez zastrzeżeń, jeżeli osoby te przed rozpoczęciem przetargu nie złożą dowodu, że wniosły powództwo o zwolnienie nieruchomości lub jej części od egzekucji, że uzyskują postanowienie właściwego sądu, nakazujące zawieszenie egzekucji.

W ciągu ostatnich dwóch tygodni przed licytacją wolno oglądać nieruchomości w dni powszednie od godz. 8 do 18, akta zaś postępowania egzekucyjnego można przeglądać w sądzie grodzkim w Tuchowie, Rynek. — Dnia 29 sierpnia 1940 r. — 2547k

Komornik L. Wilga.

OBWIESZCZENIE.

Urząd Hipoteczny w Miechowie obwieszcza, że na dzień 7 grudnia 1940 roku wyznaczony został termin pierwotnej regulacji hipoteki dla nieruchomości w mieście Słomnikach, powiatu miechowskiego, położonej, zapisanej w tabeli nadawczej pod Nr. 51, składającej się z placu przy ulicy Słusarskiej i budynków na tymże znajdujących się, będącej własnością Józefa i Sobołewskich Nowickich.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tej nieruchomości w kancelarii - wymienionego Urzędu Hipotecznego — pod skutkami praktycznymi. — Sąd Hipoteczny. 2548k

Wydawnictwa „Genlec Krakowski” Kraków, Wielopole 1. — Telefon 208-11.